

Som Baggrund for Behandlingen af dette Spørgsmaal skal vi tillade os at erindre om, at under den begyndende Inflation i de tre første Krigsjaar fik Funktionærene — i endnu højere Grad end Arbejderne — kun deres Lønninger reguleret i utilstrækkelig Grad i Forhold til de stedfundne Stigninger i Leveomkostningerne og først længe bagefter. Fra 1917 til 1920 ændredes dette Forhold vel betydeligt for Arbejdernes Vedkommende, derimod *ikke* væsentligt for Funktionærernes, saaledes at af disse havde, da Prisopgangen standsede ved Udgangen af 1920, de mandlige Funktionærer i det store og hele ikke faaet fuld Udligning for Prisstigningen, medens dette vel gennemgaaende var Tilfældet for de kvindelige Funktionærer, hvis Realløn endda var steget lidt; dette Forhold maa dog ses paa Baggrund af, at de sidste i høj Grad havde været underlønnede i 1914. Fra 1921 til 1923, da Prisniveauet faldt ca. 25 pCt., formindskedes Funktionærernes Lønninger tilsvarende (Arbejdernes ned ca. $\frac{1}{3}$), hvorefter der fra 1923 indtil Midten af dette Aar fandt en mindre, nominal Stigning Sted. Under hele den Udvikling, der her er skitseret, ligger der ikke paa noget Punkt nogen Inflationsgevinst for Funktionærene, men derimod navnlig i Aarene 1922 og 1923 (for Arbejderne navnlig i 1921 og 1922) betydelige *Tab* paa Grund af ekstraordinært stor Ledighed, saaledes at Funktionærstandens Indtægter (ligesom Arbejderstandens) som Helhed formindskedes mere end de nominelle Lønninger i Deflationsperioden 1921—23. — At Forholdene i 1915—20 formede sig væsentlig anderledes for Erhvervenes Hovedpersoner og for Besidderne af den i Erhvervsvirksomhederne anbragte Kapital end for Funktionærene og Arbejderne behøver formentlig ikke at paavises i Enkeltheder; det kan vistnok anses for tilstrækkeligt oplyst, at de førstnævnte i den anførte Periode gennemgaaende oppebar betydelige Konjunkturgevinster. Vi skal dog i denne Forbindelse nævne, at ifølge den officielle Skattestatistik udgjorde den skattemæssige Indkomst (Nettooverskudet) af erhvervsdrivende Aktieselskaber, set i Forhold til Aktiekapitalen i de enkelte Aar for *alle* erhvervsdrivende Aktieselskaber (ogsaa dem, der intet Overskud havde), henholdsvis i 1917: 29 pCt., i 1918: 30 pCt., i 1919: 34 pCt. og i 1920: 18 pCt.

Efter det anførte mener vi, at det ovenfor fremdragne Spørgsmaal absolut bør besvares *benægtende*, idet vi maa anse det for urimeligt og uretfærdigt, om Funktionærene (og Arbejderne), der dels under Krigsdyrtiden og dels under den første Deflationsperiode har lidt mere end nok under de økonomiske Konjunktursvingninger, nu yderligere skulde bære en uforholdsmæssig stor Del af Omkostningerne ved at hæve vor Valuta op imod Pari. Vi maa derfor indtrængende opfordre Statsmagten til snarest at træffe *saadanne Foranstaltninger, at de nævnte Omkostninger ikke i højere Grad falder paa Funktionærene end paa alle andre Borgere*, medens vi vilde finde det rimeligt, om den Gruppe af Borgere (alle Indehavere af Fordringsrettigheder i dansk Mønt), der umiddelbart kommer til at høste Fordel af Kronens Stigning, ogsaa har en særlig Del af Byrderne derved.

De Foranstaltninger, vi tænker os truffet, falder i to Grupper: dels saadanne, som er egnede til at nedbringe Detailprisniveauet og modvirke Standsning og Indskrænkning af Erhvervsvirksomheder med deraf følgende Pladsledighed for Funktionærene, og dels saadanne, som yder de Funktionærer, der alligevel maatte rammes deraf, en rimelig Godtgørelse for det Tab, de derved uforskyldt lider.

I den første Henseende skal vi nævne: snarlig *Nedsættelse af Takster og Priser* for saadanne Varer og Tjenesteydelser, som leveres af Staten og Kommunerne; Foranstaltninger til at fremme, at det i Engros-Handelen allerede stedfundne betydelige Prisfald snarest føres igennem i Detailhandelen og Haandværket, saaledes ved *Lovforbud mod Prisaftaler*; effektiv *Kontrol* med Priserne for alle Livsfornødenheder,